

На, Аксаковъ, е съвсемъ друго дѣло.... Азъ горѣщо любя Иванъ Сергѣевича и никога не съмъ слушалъ отъ него нищо подобно. Нито веднѣжъ той при мене не са отпрати на необходимостта да завърже устата на тогова или на другиго....

Захванъ са разговоръ за издателятъ на „Русь“.

— Той твърдѣ много е идеалистъ.... Той вчера ми говори това: народа мълчи и мисли своята дълбока мисль... А азъ тъй полагамъ, че народътъ никаква мисль не мисли, че той е гладенъ и нѣма на кѣдъ да са дѣни, изходъ нѣма, това е вѣрно. Вий толкозъ що обикалихте добрата половина на Россия, разкажете ми какво тамъ са върши.

Азъ почнахъ да му разказвамъ своитѣ впечатлѣния. Разказахъ му за заводитѣ, гдѣто, безъ да глѣдаме на съвършенството на производството, половината работници распуснати по кѣшитѣ имъ, защото нашата митническа система всичката е направена за поощрение на иностраннитѣ фабриканти и заводчици; разказахъ за изнуряването на земята, за крайното отпадане на скотовъдството, за това че сиромашията расте не по дни, а по часове.

— Това е ужасно.... Ужасно.... Още вчера азъ това същото говорихъ, мене ма не вѣрвахъ... Прѣувеличавамъ азъ, видѣте ли....

На нашиятъ разговоръ побърка единъ руский нѣмецъ... Яви са съ орденъ Владимиръ на петелка и сѣднѣ.....

— Какво ви е угодно?

— Искамъ да видя голѣмийтъ каналъ....

— Гдѣ, кѣдъ?

— Искамъ да съединя двѣ морета: Аралско и Каспийско... За обогатяването на всичка Россия... Това е благодарѣние ако са съединятъ.

Насмѣшливата засмивка плѣзна по лицето на Михаилъ Димитриевича.

— А азъ какво съмъ при това?

— Азъ дойдохъ, ваше високо прѣвъсходителство, да моля рекомендація и съдѣйствувание на мойтъ проектъ, който....

— Моля, разкажете ми неговата сжщностъ...

Скобелевъ сѣднѣ, сѣднѣ и полковникътъ, който желае да облагодѣтелствува Россия. Почнѣ са дългото и скучното изложение на всичкитѣ ползи на бѣдѣщиятъ каналъ.... Скобелевъ изрѣдко само поставяше замѣчания, които съвсѣмъ разбивахъ доводитѣ на авторътъ на замечателниятъ